

primer, zavidali Sandiju njegove lahke »scarponcine«, ki so na las spominjali na današnje plezalnike! Z njimi je plezal po stenah kot maček, mi pa smo lomastili v okornih, težkih gojzarjih, saj drugega takrat pri nas ni bilo dobiti. V našo družico je torej prinesel nekaj okusa po velikem svetu.

Sandi se je sicer z dušo in srcem vpisal med »akademce«, kar pa ga ni oviralo, da se ne bi v slogu svojege kozmopolitizma navezal na vrh s komerkoli, ki ga je enaka strast vlekla v robati, a tako privlačni svet »osvajalcev nekoristnega«. Tako se je Sandi v petdesetih in šestdesetih letih vpisal v zelo ozek krog najboljših slovenskih plezalcev. Vsi smo občudovali njegov elegantni slog plezanja, ki si ga je pridobil v krogu častilcev izročila velikega Comicija. Strast in sposobnost pa sta mojstra seveda potegnili tudi v gorstva, ki izdatno preraščajo rodne Alpe. Svoje najvišje korake je Sandi utrl v led sedemtisočakov Pamiirja in Hindukuša, neizbrisno pa se je vpisal v zgodovino raziskovanja Andov.

Da, Andov! Vzrok za to, da sem se ravno jaz lotil tega spisa, tiči prav v Sandijevi neizpodbitni vlogi pobudnika in začetnika slovenskega andinizma. V zgodnjih šestdesetih letih je bila pomisel na odpravo v Ande nekaj tako iluzornega kot sedma stopnja v skali (ki takrat še ni obstajala). No, prepričan sem, da je Sandi v Glinščici zmojstril tudi kak plezalski detalj s to takrat še neuradno oceno, pa se mu zato tudi ideja o Andih ni zdela povsem nemogoča. Iskra navdušenja je preskočila na družico zanesenjakov in tako nas je Sandi leta 1964 peljal v Ande. Bilo je tako neznansko lepo, da vsi skupaj nenehno obujamo spomine na uresničenje vročinskih mladeniških sanj. Skupaj smo priplezali na prvi slovenski andski šesttisočak Huayno Potosi, pa na čudoviti Condoriri, ki je Sandija nedvomno spomnil na številne dolomitske campanile njegovega »gomiškega otroštva«. Doživeli smo tudi slast prvopristopnikov in zbrisali z zemljevida nekaj belih lis. Še danes nastopa v vseh vodnikih bolivijske

42 Cordillere Real Sandijev zemljevid

Kondorjevih gora, ki smo jih obdelali tako, kot je nekoč njegov veliki tržaški rojak Julius Kugy svoje Julijce.

Tudi drugo slovensko odpravo v Ande je vodil Sandi. Takrat nas je peljal v Peru in doživeli smo sijaj Cordillere Blanco. Žal je blesk Belih gora zasenčila tragedija, v kateri smo izgubili prijatelja **Igora Gollija**. Sandijeva vloga v reševalni akciji je bila odločilna in **Marjan Osterman**, preživel član nesrečne naveze, ne bo mogel pozabiti čvrstih nosil, ki jih je praktično iz nič ustvaril Sandi in ki so mu rešila življenje.

Da, tako je zaznamoval zgodbo slovenskega alpinizma njegov neugnani pobudnik.

Naš jubilat seveda še ni sestopil z gorá. Kako pa bi, če jih ima tako rad! O, vem, kako nam, sivobradim veteranom, gore kipijo vedno višje. Pa kaj! Kdor jim je vtisnil sled trajne veljave, bo v gorah zapisan za vedno. Sam sem za Sandijem v tolikšnem »zaostanku«, da si lahko še privoščim katero lažjo izmed njegovih skalnih mojstrov, ki jih je natresel v Glinščici in na Črnem kalu. Do večine pa več ne sežem. (Vraga, saj še tedaj, ko sem bil pri najboljših močeh, marsikatera sploh nisem spravil skupaj!)

»Stari maček«, o tem ti bom poročal v Tamarju na našem rednem srečanju (VTK). Do takrat pa: Vse najboljše!

Tine Mihelič

Vinko Šeško šestdesetletnik

Več kot štirideset let je član planinske organizacije, dvaintrideset let pa tudi njen odbornik in funkcionar.

Starejša generacija planincev ga dobro pozna in ceni njegovo delo, medtem ko smo mu sevniški planinci dolžni še posebno priznanje in zahvalo za ves trud in prizadevanje, ki ga je vložil prav v naše planinsko društvo.

Vinko se je rodil 18. januarja 1936. leta na Zajčji gori nad Sevnico. Po drugi svetovni vojni je obiskoval gimnazijo v Brežicah in že v tistih letih spoznaval naravo v Vrbinu ob Savi, pot pa ga je s prijatelji pogosto popeljala v gore, predvsem na Lisco. V študentskih letih v Ljubljani je našel krog prijateljev, ki so hodili v Julijce in Karavanke, kjer je doživel planinski krst. Prav posebno sta mu prirasla k srcu Krn in njegova okolica, saj je s svojimi tremi prijatelji postavil prav tam lastno zavetišče, ki ga še danes zvesto obiskuje. Tudi v vojaški suknji je bil v teh krajih in se tako popolnoma zastrupil z gorskim svetom in naravo, ki ga je spremljala kot gozdarskega inženirja tudi v službi.

Tako oblikovan je po končanem študiju pristal v rojstni Sevnici. Najprej se je posvetil javni gozdarski službi. Tu je našel nov krog planinskih somišljenikov in se takoj vključil v PD Lisca v Sevnici. S svojo zagnanostjo je pomagal reševati takratno krizo društva. Leta 1964 je bil prenesen sedež društva iz Krškega v Sevnico, izvoljen je bil nov pomlajen in neobremenjen upravni odbor. Vinko je prevzel organizacijo izletov in osnovno društveno življenje. Rezultati so bili kmalu vidni. Gospodarjenje v Tončkovem domu na Lisci je bilo ob sodelovanju Pavleta in Marjanke nekaj let zatem dano v najem Konfekciji »Lisca« iz Sevnice. Društvo je pod njegovim vodstvom obnovilo Jurkovo kočjo na Lisci, ki zadovoljuje društvene potrebe. S temi spremembami so bili organi društva razbremenjeni gospodarskih skrbi in so se lahko posvetili osnovni planinski dejavnosti. Zaživelo je delo mladinskega odseka, v podjetjih pa so bile ustanovljene planinske skupine z močno izletniško dejavnostjo. Število članov se je povečalo od 620 na 1061 v letu 1988.

Vseskozi je Vinko skrbel za varstvo narave in za čisto okolje v dolini in

gorah. Pri občinskih organih je sodeloval in še sodeluje pri varstvu okolja. Zelo se je zavzemal za to, da je bil izdelan elaborat in na njegovi podlagi odlok o botaničnem naravnem spomeniku Lovrenc.

Dolga leta že sodeluje v Komisiji za varstvo narave pri PZS. Je tudi inštruktor za varstvo narave pri PZS. Vodil je nešteto tečajev Gorske straže in sodeloval pri njih ter predaval na tečajih za planinske vodnike.

Pot ga je zanesla v tuja gorstva. Leta 1980 se je udeležil meddržavne odprave v Ande v Južni Ameriki. S planinskimi prijatelji iz društva in Zasavja je prehodil gore Jugoslavije, Grčije, Bolgarije in bil na Mt. Blancu. Mnogim je omogočil spoznavati čudoviti gorski svet doma in v tujini.

Zdaj, ko se je upokojil, si je organiziral svojevrstno porabo prostega časa. Najmanj en dan v tednu gre v gore, pri čemer ga ne ustavi niti slabo vreme. Vesel je vsakega, ki se mu pridruži, saj namerava tako sistematično obiskati vse vrhove in doline naše lepe Slovenije.

Kot predsednik društva vzorno pelje sevniško planinsko barko tudi v teh planinstvu malo manj naklonjenih časih. Posebna skrb mu je delo mladinskega odseka in vzgoja vodniškega kadra, brez katerega ne bi bilo tako uspešnega dela društva Lisca.

Zato ti, dragi Vinko, ob tvoji obletnici čestitamo dvakrat: najprej h kondiciji, ki si jo ohranil, nato pa še za 40 in več let življenja, ki si ga posvetil planinstvu, varstvu narave in planinskemu vodništvu. Želimo ti, da bi še dolgo ohranil srečo, ki veje iz zdravja in moči in da bi še dolgo užival poglede na samotne poti in vrhove, kakor si jih vreden ti na svoj način.

Lojze Motore

Denar iz programa Phare

S sredstvi Evropske zveze bodo iz programa Phare letos financirali ekološko sanacijo dveh slovenskih planinskih postojank v Triglavskem narodnem parku. Glede na stanje sta bili izbrani, kot je na eni od lanskih sej Gospodarske komisije pri

Predsednik države Milan Kučan je imel na cilju na Čatežu veliko dela.

Foto: Franci Rajh

Planinski zvezi Slovenije povedal član te komisije in strokovni sodelavec TNP **Martin Šolar**, dve lokaciji, in sicer Koča pri Triglavskih jezerih in tri kočice na Vršču.

V Koči pri Triglavskih jezerih se bodo lotili ukrepov, ki bodo zmanjšali porabo vode v postojanki, kočice bodo oskrbeli z električno energijo, in sicer s fotovoltaičnimi celicami, in pri koči postavili suha stranišča. Na Vršču bodo uredili sanitarije oziroma skupne čistilne naprave za Tičarjev dom, Poštarsko kočico in Erjavčevo kočico.

Nostalgija za minulim

Štajerska se blešči v jutranji mesečini. Planinsko društvo Planika iz Maribora pelje z avtobusom svoje in tudi druge planince na izhodiščno točko 10. jubilejnega pohoda od Litije do Čateža.

V savski dolini je gosta megla. Seže prav visoko, tja do Liberge. Spolzko listje pod nogami nima prave moči za frfotanje po zraku. Pa saj tudi vetra ni. So pa dolge kolone pisanih pohodnikov, ki se prerivajo po blatnih kolovozih. Nekateri s ciljem, da čimprej srečajo kakšen znan obraz. Morda obraz lanskega znanca, starega prijatelja, sosedu, znanega politika. A le do onstran Grmad je to slutiti.

Proti Gobniku se spremeni svet, z njim pa tudi pohodniki. Sonce posije direktno v obraze tisočih. Na

ogled se postavijo dolenski griči in prve zidanice. Hitimo mimo deseterih stojnic s cvičkovim mostom in suhimi sadnimi krlji na njih. Pohodniška telesa so pošteno ogreta. Zasliši se vriskanje in glas »frajtonarice« od zidanice.

Pri kontrolni točki pri Tonini bajti v Moravčah razredčimo cviček z okusno dolensko klobaso. Potem smo hitro sposobni napraviti oster zavoj proti Čatežu. Zadnjih, nežnejših vzponov sploh ne čutimo več.

Pet ur smo bili na Levstikovi poti. Sedaj smo na cilju v Čatežu. Kako lepo žari v soncu ves svet okrog cerkvice na slemenu! Po rjavkasti travi ležijo utrujeni ljudje, nekatere slišim celo smrčati. Kako uživajo na Martinovo soboto! Prejšnja leta ni bilo tako. Včasih je ob tem času že zima, sneg, ivje. To je »babje leto«, pravim, a ugaja nam prav to, to le nobno novembrsko sonce.

Na prireditvenem prostoru je velika gneča in živahno je. Pisane mažoretke poskakujejo in se celo potijo. Pri prvi stojnici jemo jagode, prave, take močno rdeče in sveže. Skoraj ne moremo dojeti pravega letnega časa, saj nam ponujajo pomladne jagode. Prav zaradi tega počakamo z drugo omamno pijačo na poznejši čas.

Največja gneča je pri spodnjih stopnicah. Brž ugotovimo, zakaj. Predsednik države **Milan Kučan** izpolnjuje želje mnogih pohodnikov. Podpisuje se na razglednice, na 43